

Istuuduin pehmeälle tuolille studioyleisön taputtaessa. Joku vihelteli suosiotaan mutta istuutui heti alas huomattuaan kaikkien tuijottavan. Nurkassa istuva nuorista miehistä koostuva porukka nauroi, koska yksi heistä oli buuannut kuuluvaan ääneen. Vieressäni istui samanlaisessa asemassa oleva nuori mies. Muusikko joka oli ampaissut suosioon uudella sinkkulohkaisullaan. Vastapäätä meitä istui pöydän ääressä siististi pukeutunut keski-ikäinen mies, joka yritti kuitenkin epätoivoisesti näyttää vielä nuorelta. Vuonna 2015 alkanut Talk Show-ohjelma pyöri sen juontaja Arto Mannisen hullunkurisilla tempauksilla ja hassunhauskoilla vitseillä. Lisäksi siinä vieraili julkkiksia kaikkialta, mistä nyt niitä saatiin revittyä. Tuntui hassulta istua siinä samoilla penkeillä joilla niin monet muusikot, poliitikot ja elokuvantekijät olivat kuluttaneet persettään. Ei sillä että se olisi tuntunut upealta. Tajusin juuri silloin että kaikki he olivat tunnin ajan puhuneet halpojen lavasteiden puitteissa ja ihastuttaneet faneja sanoillaan. Aplodit loppuivat ja juontaja otti mukavamman asennon. Hän suuntasi katseensa lähimpään kameraan ja sanoi. Hyvää iltaa katsojat. Ensimmäistä kertaa pääsemme näkemään nämä kaksi upeaa artistia samaan aikaan. Kuuntelemme ensin heidän molempien tuotoksista katkelman. Kumman haluaisitte kuulla ensin? Yleisössä alkoi kuulua supinaa ja yhtäkkiä joku huusi. - Lähiön Ääni! Olin koko ohjelman alun yrittänyt muistaa tuon vieressä istuvan muusikon nimeä. Olisin mielelläni ollut kuulematta sitä. Toivoin hartaasti että siirtyisimme jo keskustelemaan. Halusin tietää, mitä tuolla miehellä oli kerrottavaa. Ympäriälläni olevista kaiuttimista alkoi soimaan rytmikäs musiikki ,joka kuulosti korviini melko hyvältä. Sitten alkoi laulu. Liat toiveet uskoni menettää, epäonnistuttuani toivon aina vaan vähempää. Miksen voi elää rajojen mukkaan, aina pitää vaan reittini hukkaa. Pieni hetki elämästä tuli käytettyä euforiaan, siitä herättyä en nähnyt edessäni parempaa. Sen piti olla huolestuttava viesti, mutta jokin päässäni senkin vaan kiisti, näkökenttä oli visuaalisesti siisti vasta seuraavan kerran kun kauneus ohitseni vilisti. Toivon kipinä päivääni piristi, ja hetkellisesti tulevaisuuteen viritti. Mutta sitten seisoinkin rotkon reunalla, toisella puolella kauneus sai peuhata. Yritin hypätä liian pitkän matkan, reittiäni tietysti pudotukseen jatkan... Pienet jutut antavat päivälle potkuu, elämäni pöytäni notkuu, mutta varmaan teoistani johtuu, absoluuttisen surkeesti kaikki vaan loppuu. Tämä laulu on vain yksinkertainen pätkä, niinkuin retuin tuntemani jätkä. Joskus kuitenkin kadun taas tyhmii, ei tarttisi epäonnen esteitä hyppii. Mutta saatuani taas onnesta otteen, surumieliset ajatukset teki aloitteen. Tämän kertominen liian kauan kesti. Pahat singaalit ei kimpoo musta ikuisesti. Paine rinnassani mielen hajottaa, oma syy kun yritin panostaa... Biisi loppui ja yleisö alkoi taputtamaan. Biisi oli omasta mielestäni tylsä. Lähiön Ääni virnuili tuolissaan ja pureskeli kynsiään. Mies taisi olla niin kikseissä aikaansaannoksestaan. Itse olin lopettanut pari vuotta sitten tuon tavan ja olin siten älynnyt sen vastenmielisyyden. Juontaja hörppäsi lasin vettä ja karaisi kurkkuaan. - Voi pojat! Siinäpä vasta riimiä! Katsoin tätä miestä yrittäen löytää hänestä jotakin muuta kuin muita hauskuttelevan, kameran edessä työkseen puhuvan miehen. Tämä katsoi taas minuun ajatellen luultavasti, että seuraavan biisin oli alettava kuulumaan jotta ohjelma onnistuisi. Särö kitarasoundi ja rumpujen kevyt pauke täytti tilan. I know demon with talent, to be nice, but before access think twice... Him full you with fear forever, mortal sins he own all seven... Thank for you Im always bitter, But now you sins are all written... You the one who always get all, you are happy and blame me because I fall... I dont understand why you hate me so much... You right Im one of the pointless fucks... Only thing I gonna get, is the empty world of drugs... When demon build the normal life... I have only one fight... Fight between broken mind and chemical saint... Its only my body what your found, but no evidences

about past haunt... Fucking adults who are totally blind... They dont ever see him, who deserves to die... My dream was you, bounded to chair... I dont know where but I be there... I want see you pain, with spraying blood... I want see the demon, yelling the god... But god is not fucking exist... Because him didnt even stopped this... Adults, God and fucking Demon they gonna fall... just like me I destroy you all... I dont understand why you hate me so much... You right Im one of the pointless fucks... Only thing I gonna get, is the empty world of drugs... When demon build the normal life... I have only one fight... Fight between broken mind and chemical saint... Its only my body what your found, but no evidences about past haunt... Biisini sai osakseen taputuksia, mutta niiden määrä ei ollut mitään verrattuna sitä ennen kuuluneeseen räppiin. Juontaja alkoi yskimään kovaäänisesti ja näytti eleen nurkassa seisovalle näivettyneen näköiselle miehelle, joka tarkoitti mitä luultavammin. - Pistä se perkeleen mainoskatko päälle! Juontaja marssi yskien pois tilasta. Koska ohjelma tuli Neloselta, tiesin mainoskatkojen kestävän jopa useita minuutteja. Oli hyvin aikaa selvittää, mitä näiden ohjelmien kulissien takana tapahtui. Uskoin että äsken limaisesta yskästä kärvivä mies hörppisi vettä tai tekisi jotakin muuta hengitysteitä avaavaa. Mutta vastoin luulojani mies poltti röökiä minkä ehti. Ajattelin vain yhtä asiaa tuolla hetkellä. Onneksi lopetin tupakoinnin. Minusta olisi tullut tuollainen keuhkot paskaksi omatoimisesti tuhonnut vanha kääkkä. - Tää vitun rööki sammui! Hei sinä! Niin? Sanoi ohi kulkeva mies, joka selvästi oli teknisissä hommissa. Anna tulta. En polta. No mitä vittua sitten teet täällä... Oho... En huomannut sinua. Juontaja oli selvästi nolostunut huomattaessaan minun nähneen koko tilanteen. Ööö... Tuota noin. Mainoskatko loppuu kahdenkymmenen sekunnin päästä. Asetutaan paikoille. Istuuduin takaisin Lähiön Äänen viereen, joka oli vetäissyt kasvoilleen typerän ilmeen joka viestitti hänen ihmettelevän menoani takahuoneeseen. Mainoskatko loppui ja juontaja kysyi. Lähiön Ääni. Mistä sinun laulusi oikein kertovat. Rappäri asetteli hälmön lippalakkinsa parempaan asentoon. Kun olin kävellyt takaisin studiotilaan, tajusin, miten idioottilta mies näytti. Ikää oli lähes kolmekymmentä, ja hän pukeutui kuin kakara. Reilusti liian iso huppari ja kultaisilla kirjaimilla kuvioidut housut eivät lukeutuneet kenenkään itseään kunnioittavan tyyliin. Kaikki yleisössäkin ajattelivat näin, mutta kukaan ei halunnut sanoa ajatuksiaan ääneen. Koska se oli joku vitun Lähiön Ääni. Mitä tämä mies tekisi sille joka sanoisi oikeat sanat? Hakkaisi tämän? Tekisi haukkumisbiisin? Ei todellakaan. Korkeintaan viisastuisi. Rappäri avasi suunsa ja kertoi elämästään. Lauluni kertovat jo pienenä lapsena koetuista vastoinkäymisistä, jotka heijastuu vihana sanoituksissani. Vaikka tyyppi oli yllättävän kaunopuheinen, en uskonut sanaakaan tuota paskaa. Miksi piti antaa vaikutelma että olisi ollut joku kovis. Itse olin helposti haavoittuva pieni lapsi, joka pelkäsi ympäristöään. Ajatukseni keskeytyivät kun juontaja kysyi saman kysymyksen. Mietin hetken ja vastasin. - Äsken kuultu laulu kertoo myös eräässä lapsuuteni vaiheessa koettuihin tapahtumiin. Laulat demonista, joka saa kaiken, mutta sinä et. Hänen synneistään ja... Niin niin! Tiuskaisin. No tuota... Mistä laulussa on kyse? Katsoin juontajaa tuimasti, koska tämä oli alkanut penkomaan menneisyyttäni. Se henkilö, josta lauluni kertoo... On koulukiusaajani. Senkö halusit tietää? Juontaja huomasi työkeän äänensävyäni ja sanoi hieman varoen. - Sanoissasi on paljon vihaa. Kyllä. Olen vihainen. Joskus aikoinaan puristin kättä lämminhenkisesti kiusaajani kanssa koulumme rehtorin silmien alla. Se miellytti rehtoria. Mutta ne jotka eivät ole ikinä joutuneet kiusatuiksi, eivät vaan käsitä. Yleisössä kaikki olivat hiljentyneet. Ihan kuin he odottaisivat lisää sanoja, joihin olin hetkeksi uppoutunut unohtaen ympäristön. Juontaja hörppäisi taas vettä ja kysyi. Mitä en... Tai siis. Mitä muut eivät muka käsittäisi? Sitä, että vaikka sovun jälkeen tervehdin kiusaajaani aina kun näen ja käyttäydyn häntä kohtaan asiallisesti. Se ei muuta sitä että tulen vihaamaan häntä koko loppuelämäni. Tuntuu siltä, että tarkoittaisit noita sanoja, jotka

biiseissäsi kuuluvat. Niin tarkointankin. Joka sanaa. Kaikki hiljenivät. Kun katsoin yleisöön päin huomasin jokaisen kasvoilla vakavan ilmeen. Olinko töpännut pahimman kerran. Oliko sanomani järkyttänyt heitä. Sanoin suorassa TV-lähetyksessä haluavani köyttää vanhan koulukiusaajani tuoliin. Olin sanonut haluavani kuulla hänen huutavan jumalaa veren roiskuessa. Oliko se liikaa. Pitäisikö minun korjata asia. Miten sen tekisin. Ja miksi minun edes olisi pitänyt. Juontaja naurahti teennäisesti ja sanoi. - Palataampa sinuun Lähiön Ääni. Mitä minusta? Sanoit että olet kokenut vaikeita asioita lapsuudessasi. Voisitko kertoa hieman enemmän? Jaa. Mistä aloittaisin? Vanhempani erosivat kun olin kahdeksanvuotias. Jouduin ravaamaan heidän molempien luona edestakaisin. Parin vuoden päästä en enää kestänyt sitä todellisuutta että molemmat vanhemmat halusivat huoltajuuden minusta... Mielestäni oli sopiva aika keskeyttää ja sanoin. - Olisit edes kiitollinen siitä, että molemmat halusivat huolehtia sinusta. Sinun ei tarvitse kertoa enempää. Seiska julkaisi sinusta sen haastattelun jossa kerroit nuorena alkaneesta alkoholikierteestä sen takia, koska sinua rakastettiin. Räppäri meni aivan mykäksi ja katsoi yleisöön päin nolestuneena. Juontaja näki oikeaksi hetkeksi aloittaa mainoskatkon. Hän käytti tämän ajan hyväkseen ja kutsui minut takahuoneeseen. Mitä helvettiä oikein meinaat! Hän huusi. Miten niin? Sanoin viisastellen. Sinun on tarkoitus saada yleisö mukautumaan itseesi ja häneen. En jaksa katsoa kun joku kertoo hyväuskoisille ihmisille tuollaista paskaa. Mutta älä nola häntä! Tiiätkö mitä. Mulle on ihan sama, nolaanko jonkun tai nolaanko itseni. Mulle riitti! Lähen vetää! Mutta... Et voi lähteä! Pilaat ohjelmani! Palaa takaisin senkin mulkku! En katsonut taakseni. Tönäisin näivettyneen näköisen nuorukaisen tieltäni ja astuin takaovesta ulos. Illan viileys tuntui hyvältä hiostavan studion jälkeen. Jostakin kumman syystä tunsin vetoa erästä paikkaa kohtaan. Johtui varmaankin juontajan aiheuttamasta keskustelusta, joka koski menneisyyttäni. Hotellille oli matkaa tarpeeksi pyytääkseni autokyydin, jonka olin sopinut kaverini kanssa ohjelman loputtua. Ohjelmaa oli kuitenkin jäljellä parikymmentä minuuttia, joten lähdin kävelemään. Vittuun joku Lähiön Ääni tai Arto Manninen. Helsingin keskusta oli illalla mukavampi, johtuen vähemmästä ihmismäärästä ja viileydestä. Kun uudelleen mietin, hotellille ei ollutkaan niin pitkä matka. Autokyyti sinne oli kulkenut hieman eri kautta, jolloin olin saanut vääristyneen kuvan etäisyyksistä. Ajattelin jo makaavani sängyssä TV:n iltaohjelmia katsoen ja uusia biisejä kirjoittaen. Ensimmäinen levyäni oli ollut mielestäni surkeaa korvien räökkäystä, mutta näköjään siitä oli löytynyt yksi helmi. Kahdeksan biisin kokonaisuus tuntui keskeneräiseltä, mikä oli ollut kaikkien arvostelujen sanoma. Muuten levy oli ollut ristiriitaisten kritiikkien kohde. Jos työni kuuluisi pistää tärkeysjärjestykseen omasta toimesta, valitsisin ensimmäisenä kirjoittamisen. Pelkillä novelleilla ei pitkälle pötkittäisi, ellei halunnut lopun ikäänsä nähdä tekeleittensä olevan pelkkien lehtisivujen arvoisia. Otin sängyn alta matkalaukun, josta kaivoin esiin mustan kansion. Avasin sen ja luin hetken katkelmaa tarinastani, joka ehkä jonakin päivänä voisi olla romaani. Paavo katseli edessään istuvaa tukevaa poikaa, jonka kädet olivat sidottu selän taakse. Silmilläkin oli huivi. Paavo oli omasta mielestään suunnitellut tämän erittäin hyvin. Hän tiesi että kiusaaja tulisi koulun taakse saadessaan haasteen. Tämä oli polkenut pyörällä sovitulle tappelupaikalle tapansa mukaan puuskuttaen. Kun tiiliskivi iskeytyi hänen päähänsä, hän valahti polvilteen itkien. Toinen isku varmisti hetkellisen tajuuttomustilan, jonka aikana Paavo oli ehtinyt sitoa hänet tiukkaan pakettiin. Opettajalta varastetut avaimet kävivät puukäsityöluokan oveen, joka oli myöskin koulun takana. Kiusaaja heräsi tajuuttomuustilastaan ja alkoi samaan tien itkeä. - Kuka oot! Missä mä oon! Paavo kyykistyi tämän eteen ja läpsäisi hikiselle ja limaiselle poskelle. - Puukässäluokassa. Mitä? Kuka oot? Oon se joka sai joka päivä kärsiä niin vitusti sun takia. Mitä? Kuka oikein... Paavo? Paavo nauroi kiusaajansa hölmölle ilmeelle tämän miettiessään

tekojansa. Hei Paavo! Sori ihan oikeesti. Ota ees tää pois silm... Mattopuukko sivalsi tämän poskeen valtavan viillon josta ryöppyi verta valkoiselle paidalle. Kiusaaja huusi kivusta ja pelosta. Kun verenvuoto alkoi rauhoittua, Paavo kykeni näkemään poskeen tehdystä viillosta keltaiset karkin ja limsan kellastuttamat hampaat. - Pää kiinni läski! Huuto hiljensi kiusaajan, joka vaikersi. - Anna oikeesti anteeksi! Oon kuullu ton sun suusta ennenkin. Montakohan kertaa? Pliis... Paavo tarttui lujasti kiinni kiusaajan hiuksista saaden tämän taas huutamaan. - Älä! Lopeta! Mattopuukon terä työntyi useita kertoja hikisen ja löysän leuan alle. Veri valui suurina määrinä värjäten lopullisesti valkoisen paidan punaiseksi sen omistajan huutaessa. Paavo potkaisi tuolin kumoon, jolloin kiusaajan pää iskeytyi lattialle. Tämä korisi yrittäen huutaa apua, mutta kukaan ei kuullut. Mattopuukon terä ei ollut asetettu kovinkaan pitkäksi, joten uhri ei kuollut äskeiseen käsittelyyn. Paavo ei jaksanut kuunnella enää vaikerrusta ja potki veristä päätä vielä paskempaan kuntoon. Viimeinen polkaisu kantapäällä murskasi etuhampaat irti. Kiusaajan kyyneleet sekoittuivat vereen, joka oli levinnyt pään ympärille sotkien kaikki paikat. Se oli ohi. Tämä julma olento oli tapettu. Ei enää masennuksen täyttämiä päiviä. Ei enää unettomia öitä raivon vallatessa mielen. Huolimatta siitä, että Paavo oli tehnyt kammottavan teon, hän uskoi useiden olevan syvällä sisimmässään kiitollisia... Laskin tekstin alas ajatukset haahuillen vailla päämäärää. Toinen poika tappaa toisen. Siinä ei voinut olla tarinan loppu. Jos halusin romaanin valmiiksi, oli pakko keksiä jatkoa hirveiden tekojen seurauksista kertoen. Hotellihuoneen pienessä jääkaapissa oli pieniä viinapulloja. Pieniä, mutta sitäkin tujumpia. Mietin hetken kannattaisiko juoda. Olihan huomenna töitä uusien biisien työstämisessä. Levyni myynnistä saadut rahat olivat huvenneet tasaiseen tahtiin hauskanpitoon ja turhiin tavaroihin. Kuten vaatteisiin. Hauskanpito ei ollut mistään terveellisimmästä päästä. Viinanhuuruiset yöt ja sitäkin sekavammات huumaavat olotilat olivat kuihduttaneet kehoni vain hieman yli 50-kiloiseksi luurangoksi, josta sattui kumpuamaan paljon ajatuksia. Juotuani pari pullollista viinaa alkoi päähäni tulvimaan sanoituksia. En ollut varma niiden toimivuudesta biisissä. Saatika siitä, oliko joku jo keksinyt jotakin tuohon suuntaan. Veronmaksajat kädet vereen kastaa, abortit tuottaa epäkehittyntä sikiöpaskaa... Muttei raiskatun tarvitse elämänsä hukkaan heittää, miten voi sairaan uroksen häpeälliset piirteet lapselta peittää... Uudempi ja sairaampi lapsi syntyy, näyttää mihin veriseen pystyy... Raiskaa pois hakkaa lisää Pieni duuni verrattuna siihen ei oo mitää... Kun olin juonut jo tovin, koin melko vaikeaksi nousta ylös ja kohdistaa katseeni kohti TV-ruutua. Olin kuullut tutun äänen menneisyydestäni. Se ääni tuli ikivanhasta lastenohjelmasta, jota olin pikkuisena katsellut. Kylmät väreet valtasivat kehoni. Tuntui kuin istuisin taas sotkuisen, mutta kodikkaan kerrostaloasunnon lattialla katsellen Herkullisia Naapureita. Painoin pääni polviin ja yritin selvittää pääni nauttiakseni ohjelmasta. Ohjelma ei ollut mitenkään erityisen mestarillinen tuotos. Se vain toi mieleen ajat, jolloin vielä pystyin olemaan mieleltäni lapsi. Viaton vailla minkäänlaisia vaatimuksia. Olin joskus yrittänyt selittää näitä ajatuksia huonolla menestyksellä. Jokaisella oli varmasti tuollaisia muistoja, jotka vain jostain syystä olivat erityisiä. Vahvat juomat alkoivat nyt toden teolla vaikuttamaan, joka johti näkökentän sumentumiseen. Televisioruutu tuntui lähestyvän. Tuntui kuin se imisi minua sisäänsä kiehtovaan lastenohjelmien maailmaan. Annoin sen tehdä sen. Makasin nyt lapsuuteni lempiohjelman maailmassa nurmikolla omituisten kuusien kohotessa korkealla kohti taivasta. Nousin ylös huolimatta huonon olon vastustuksesta. Yksinkertaiset, värikkäät ja myös kodikkaat asunnot houkuttelivat luokseen. Juuri kun aioin kävellä niitä kohti, saapui kulman takaa keskeneräisen romaanini kiusaajahahmo. Samassa kunnossa mihin Paavo oli hänet saattanut. Katsoin pelokkaana lähestyvää hahmoa, joka kysyi. - Miksi pistit minulle käymään niin? Ääni oli vääristynyt. Se oli käheä ja rätisevä. Kiusaaja näytti kädessään olevat irti potkaistut hampaat ja

heitti minua niillä. Katselin kun ne ropisivat maahan ja vastasin hänen äsken esittämään kysymykseen. - Koska Paavo vihasi sinua. Ei Paavo minua vihannut. Sinä vihasit. Luulitko etten tajuaisi? En. Halusin sinun huomaavan. Halusin sinun tietävän, miten paljon sinua vihaan. Kiusaaja irvisti ja katosi saman kulman taakse, mistä oli tullutkin. Huomasin ympäristön muuttuneen keskustelun aikana. Viehättävät talot olivat rapistuneet. Huomasin kauempana kavereitani ja juoksin heidän luokseen. - Moi, miten menee? Kukaan ei vastannut. He vain keskustelivat jostakin äskettäin tapahtuneesta. Ei olla nähty pitkään aikaan. Ei taaskaan vastausta vaikka sanoin kuuluvaan ääneen. Yksi kavereistani, joka oli minuun selin, käänsi päänsä kokonaan ympäri ja katsoi minua silmiin. - Kukaan ei ole koskaan ollut kaverisi. Kauan sitten kokemasi epäsuosio on jättänyt jälkensä, eikä sinusta pidetä. Jospa antaisit meidän muiden jatkaa elämäämme sillä aikaa kun rustaat jotain turhia tekstejäsi. Luulet varmaankin olevasi joku erityinen. Meillä kaikilla on ajatuksia, mutta sinä olet ainut, joka luulee elävänsä niillä. Kukaan ei hyödy sinusta. Kukaan ei halua sinua seuraasi. Olet yksin.